

του **Γιάννη Ελαφρού**

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ εντάσσεται στο μνημονιακό αντιλαϊκό αστερισμό

Σαν οικουμενική ψήφισαν τα ξημερώματα του Σαββάτου το 3ο μνημόνιο 251 βουλευτές από ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι, σε μια στιγμή από ταινία προσεχώς. Θύμισαν την ψηφοφορία του 2ου μνημονίου, την 12η Φλεβάρη 2012 (όταν η Αθήνα συγκλονιζόταν από το πάθος εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών), τότε που 199 βουλευτές (από ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ) ψήφισαν υπέρ, ενώ 43 βουλευτές διαγράφηκαν από τα κόμματά τους. Οι πλειοψηφίες αυτές είναι καταδικασμένες να λιώνουν στο καμίνι της καπιταλιστικής κρίσης και της μνημονιακής βαρβαρότητας.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισε να μετατραπεί στον κεντρικό πυλώνα για τη στήριξη της αστικής Ελλάδας και αυτό είναι πια αδιαμφισβήτητο. Ελπίζει να μακροημερεύσει στην κυβερνητική διαχείριση εκφράζοντας τα αστικά συμφέροντα (νέα αλλά και παλιά τζάκια, με μια προσπάθεια να ενσωματώσει και την λαϊκή δυσαρέσκεια, κάτι που θα γίνεται όλο και πιο δύσκολο), να γίνει εκφραστής μιας νέας «εθνικής ενότητας» μέσα στο μνημονιακό πλαίσιο και την ΕΕ. Γι' αυτό δεν δίστασε ούτε λεπτό ο Αλ. Τσίπρας να «σφάξει» το ταξικό, πολωμένο και με ανατρεπτική δυναμική «Όχι» της ιστορικής 5ης Ιούλη 2015 στο τραπέζι της οικουμενικής συνεννόησης με τους άθλιους υποστηρικτές του «Ναι» (Μεϊμαράκη, Θεοδωράκη, Γεννηματά).

Με την ψήφο υπέρ του 3ου μνημονίου, ο ΣΥΡΙΖΑ βγαίνει από την δημιουργική ασάφεια και εντάσσεται πια επισήμως στις μνημονιακές πολιτικές, γίνεται κυβέρνηση αντιλαϊκή και με τη βούλα. Αυτό βέβαια δεν πρόκειται να περάσει χωρίς αντιδράσεις, στην κομματική και κοινωνική του βάση.

Ήδη ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ είναι απογοητευμένος, παγωμένος, ενώ μεγάλα τμήματα είναι οργισμένα. Η χθεσινή χλιαρή αντίδραση στην κοινοβουλευτική ομάδα μάλλον αποτελεί εξασθενημένη αντίλαλο αυτών των αντιδράσεων και μοιάζει με προσπάθεια «περιορισμού

των ζημιών». Μόνο δύο βουλευτίνες του ΣΥΡΙΖΑ (Ι. Γαϊτάνη και Ε. Ψαρρέα) είχαν το πολιτικό θάρρος να ψηφίσουν «Όχι». Ακόμα κι έτσι, με 145 ψήφους στο «Ναι» από την κυβερνητική πλειοψηφία, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ εμφανίζεται αποδυναμωμένη και ευάλωτη και οπωσδήποτε θα δρομολογηθούν σχέδια ισχυροποίησης της κυβερνητικής βάσης υλοποίησης του 3ου μνημονίου, με ανασχηματισμό, εκλογές ή άλλους τρόπους. Στην πορεία αυτή, τα αριστερά βαρίδια θα πεταχτούν στην θάλασσα. Γι' αυτό οι δυνάμεις και οι βουλευτές της Αριστερής Πλατφόρμας και των άλλων τάσεων του ΣΥΡΙΖΑ που διαφωνούν με την κυβερνητική πορεία αναλαμβάνουν βαρύτερες ευθύνες στο βαθμό που δεν εμποδίζουν έμπρακτα την μνημονιακή πολιτική.

Το κρίσιμο ζητούμενο σήμερα, μετά τον πολιτικό σεισμό της προηγούμενης Κυριακής, είναι η διαμόρφωση του κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος και μετώπου, εκείνης της Αριστεράς που θα εκφράσει μέχρι τέλους το εργατικό λαϊκό και νεανικό «Όχι», για την αντίκρουση της νεομνημονιακής, αντιλαϊκής πολιτικής και την αντεπίθεση του κινήματος για το ψωμί – δουλειά – παιδεία – ελευθερία της εποχής μας, ενάντια στην διαρκή φτώχεια και ανεργία. Μιλάμε για μια πλατιά διαδικασία βάσης, που με κύκλο δημοκρατικών συνελεύσεων στις γειτονιές και στους χώρους δουλειάς και σπουδών, μπορεί να συγκροτεί το κοινωνικό και πολιτικό κίνημα και ρεύμα του «Όχι». Το κίνημα αυτό μπορεί να λάβει τώρα σάρκα και οστά, ειδικά στα δύο ενεργά κοινωνικά ηφαίστεια: σε εργατική τάξη – άνεργους – φτωχολογιά και στη νεολαία.

Οι πολιτικές του σημαίες δεν προκύπτουν από κοπτοραπτικές γραφείων, εμμονές πολιτικών οργανώσεων, τον συντηρητισμό και τα όρια μιας καθωσπρέπει Αριστεράς. Δεν μπορεί παρά να χρωματίζονται από τα στοιχεία που κινητοποιούν το λαϊκό «Όχι». Το περιεχόμενο βαθαίνει αντικειμενικά, καθώς ο ολοκληρωτικός αντιδραστικός ρόλος της ΕΕ συζητιέται πια στα καφενεία, το μίσος για την ολιγαρχία, την εργοδοσία, τα κυρίαρχα ΜΜΕ και το παλιό αστικό πολιτικό σύστημα ξεχειλίζει, ενώ η χρεοκοπία της διαχειριστικής Αριστεράς ανοίγει το δρόμο για αναζήτηση ανατρεπτικών αντιΕΕ και αντικαπιταλιστικών απαντήσεων.

Η αποφασιστική πάλη για την κατάργηση των μνημονίων παλιών και νέων, για την άμεση διεκδίκηση και ικανοποίηση των ζωτικών εργατικών, λαϊκών και νεολαιίστικων αναγκών, για ρήξη και έξοδο από ευρώ, ΕΕ, ΔΝΤ, ΝΑΤΟ, παύση πληρωμών στους τοκογλύφους – διαγραφή του χρέους κι εθνικοποίηση των τραπεζών, για βαρύ κτύπημα στην ολιγαρχία, στο κεφάλαιο και στο μαύρο μέτωπο (διαπλεκόμενα ΜΜΕ κλπ.), για ελευθερίες και για ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής αποτελούν αναγκαία στοιχεία της αντεπίθεσης του κινήματος.

Σε μια τέτοια κατεύθυνση, η αντικαπιταλιστική Αριστερά καλεί με τον πιο ειλικρινή όσο και

επιτακτικό τρόπο να συμβάλλουν οι κοινωνικές δυνάμεις του «Όχι», η εκτός των τειχών Αριστερά, το ΚΚΕ (παρά την άκυρη επιλογή της προηγούμενης Κυριακής), αλλά και οι αγωνιστές και οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που διαφωνούν έμπρακτα με την κυβερνητική πολιτική και βρίσκονται σε τροχιά ρήξης με την υποταγή.

Συνολικά, το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα έρχεται στο προσκήνιο με νέα ορμή, καθώς τα τραγικά αδιέξοδα των ενδιάμεσων και ρεφορμιστικών απαντήσεων αναδεικνύει την αναγκαιότητα μιας απάντησης που θα στηρίζεται στον οργανωμένο λαό, την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και τον επαναστατικό αγώνα. Σε αυτές τις συνθήκες η παραπέρα τεκμηρίωση, ανάπτυξη, διάδοση του προγράμματος του άλλου δρόμου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής αποκτά μεγάλη προτεραιότητα.

Στη κοινωνικο-πολιτικό κίνημα του «Όχι» μέχρι τέλους, μέχρι τη νίκη θα είναι πολιτικός εμπνευστής η Αριστερά του «Όχι», δηλαδή η μαχόμενη αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική Αριστερά. Ήδη από την καυτή βδομάδα του δημοψηφίσματος, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήρε ενωτικές πολιτικές πρωτοβουλίες για τη συμπαράταξη και την πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της εκτός των τειχών Αριστεράς. Αυτή η διαδικασία πρέπει τώρα να αναπτυχθεί και γενικευθεί έτσι ώστε να διαμορφωθεί μια ισχυρή πολιτική βάση της Αριστεράς της ανατροπής.

Πηγή: ΠΡΙΝ